



Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Látogatás a budaörsi csatatéren*

Forrás:

Uj Nemzedék

Bp.

1921. 7. 26

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Osztályozás

Tárgy

9.439

Hely

Idő

"1921"

Személy

Látogatás a budaörsi csatatéren

— Az Uj Nemzedék tudósítójától —

Délután 4 óra...

Zengő vezényszavak, felsorakozó katonák, sürgés-forgás teszi változatossá és élénké a kelenföldi pályaudvart. Csapatokat vagoniroznak, rohamsisakos legények indulnak ismeretlen irányba. Mi csak Budaörsre igyekezünk, onnét esetleg tovább, ha lehetséges, a frontra. A személyszállítás szünetel. Amott jön egy szerelvény. Munkásokat visz. Alkalmasint a megrongált pályatesztet javítani. Talán ezzel eljuthatunk valameddig. Eppen indul. Egy pillanatot és máris felugrottunk az egyik nyitott kocsira. Megkérdezem a főkezőt:

— Meddig megyünk?

— Nem tudom! Ameddig lehet...

A felelet sejtet valamit és ezért nem annyira a nyitott vagonon keresztülszáguldó szél, mint inkább — más ellen kerestünk fedezéket. A vonat igen sebesen megy. A Kamaraerdő amott sárgállik. Sehol semmi. A bánatos őszi délután ráfekszik a tájra. Kutatunk katonák után. Felvonuló csapatokat kereszünk. Mintha fedezékek rémlenének felénk. Pedig sehol semmi.

Csak néhány békés paraszt dolgozik serényen a földeken. A harenak még nyoma sincs. A táviródrótok is épek. Csak itt-ott csüng le egy elszakadt vonal, amibe nyilván a szél kapaszkodott bele.

Negyedötre jár az idő. Budaörsön vagyunk. Az állomás elhagyott. A főnököt keressük. Tőle érdeklődünk a vasárnap délutáni harc iránt.

— Forró délután volt — mondja. S' én is befordul a szobájába. Egy srápnelhevelyt hoz ki. Megmutatja.

— Itt robbant fel az állomásépület előtt. A sineket egy darabon fel is szakította. Itt az ajtóban egy századost megsebesített. Odaátrol lőték. Elteszem emlékebe...

Többet nem lehet kivenni belőle, bárhogyan faggatjuk. Vonatunk elindul. Mi ott maradunk. Fél öt. A visszavonuló csapatok már messze messze járnak. Bicskén túl. Addig úgy sem mehettünk. Inkább a budaörsi csatatéren nézünk szét, az állomástól néhány száz méternyire. Itt-ott fedezékek nyoma. Lejebb egy friss árok húzódik. A kormánycsapatoké volt. Hétfőn reggel a mező még elszórt puskákkal és municióval volt telehintve. Délutánra a hadiszereket összeszedték, kocsiba rakták és elszállították.

Adjuk át a szót egy szemtanúnak

Hölle Márton pezsgőgyáros beszéli a vasárnapi harcról:

— Vasárnap hajnalban érkeztek

meg az Ostenburg-csapatok. Mindössze négy vonattal jöttek, körülbelül úgy nyolcszázan lehettek. Előrenyomultak minden hátvéd nélkül és itt fejlődtek fel rajvonalba az állomástól északra. A harc csakhamar megkezdődött. A kormánycsapai még nem érkeztek meg, csak egy kisebb járőr mutatkozott, amit könnyen visszavertek Kelenföld felé. Délutánra már megváltozott a helyzet.

Tüzérség lötte az Ostenburg-csapatokat, majd megérkeztek az erősítések is a kormánycsapatok részéről. A küzdelem most már oly heves és elkeseredett volt, hogy

a budaörsi utcákban még kéztusára is sor került.

— A tüzérség azonban tüzet szüntett, hogy kimélje a lakosságot és az épületeket.

A harc csak igen rövid ideig tartott. Délután fél négy órakor a vidéken már mindenütt elesendődött.

— Mig Budaörsön a küzdelem állt, addig Torbágyon nagy ünnepség volt. Harangot szenteltek a községben. Ebből az alkalmából kivonult a házi rezesbanda is, amely különböző egyházi dalokat játszott. Ezre lőre futott Budaörsön, hogy a király csapatai közelednek zeneszóval. Persze csakhamar kifutott a valóóság.

A csatának mindkét részről körülbelül harmincöt negyven halottja volt.

A visszavonuló csapatok Törökbalinton megkérték a községi orvost, hogy temettesse el elesett bajtársaikat.

— A községi orvos kijelentette, hogy ő ezt nem teheti, mert ezzel olyan felelősséget vállalna magára, ami schogy sem tartozik öreá. Erre a katonák mind a husz halottat vagonba rakták és magukkal vitték.

Még hétfőn reggel is találtak a mezőkön néhány halottat és sebesül-

tet. Ezeket azonnal beszállították a fővárosba.

— A visszavonulás egyébként a legteljesebb rendetlenségben ment végbe, mert a tisztek elhagyták a legénységet...

Ezután végigjártuk a csatatérét. Ugy látszik, mégis csak alaposan összeszedhettek mindent, mert már csak egy tölténytartó táskát találtunk. Különben ezen semmi csodálkozni való nincs, mert hiszen a község népe a harc után előzőnlötte a mezőt és mindent magával vitt — emlékül...